

նա լուծերի հետ, Լուծերը հոմ ձայը հոմ, Լուծերիցը լաւ Լուսաւորիչ ունանք, գնաշիտ 1900 տարւայ խաշ, Աւետարան ունանք. մեր ժամի հինշնա սլակաս, որ Գուրասանն ու Գուրսունը գիւզացնան, պաշտի ապարնայ մարդիկան, շիթ շիթ խօսուման ալի: Մինիկ ասող իլի, քի մեզտի ամօթ չի, որ Հայ իլելով իլելով Գուրասանիցն ու Գեօղուշիցը դարս առնանք, որ ո՛չ պաս ունան, ո՛չ պուզնիկ. պակրանիմէր նարանց իմացածը մեր բալաջայ տղէքքն ալ չիմ գիտեն մեր շօլումն դարս առած: Ա՛յ քիշի թո՛ղ կորչի Լուծերնան, մի կրուչօկ ա քցալ, ու քրնացալ. դու մին ասո՛ւ, քի ալիշ վէրիշը հինշ հալիա, ասուման քի հացն իժանացալա, խալիսը ուրախացալան. գրուստն ա հոն:

Հոն — Թո՛ւրո՛ւկ, ասուման քի, կնանիքն ալան աշքարաց իլալ, նրանք ալան վէշերներ սարքում: Խո՛ւփ, աթանց որ անուման, մեզ հետի լաւ շիլիլ. հէր, ինշա իլալ. գնաշիտ ասուման քի Զամբաղ բաջին յգնովը քրնամար, Զարաֆիլ աղաբաջին կանչումա դօնաղ, լաւ խօրակնի ա հազրում, դօվումում գաֆուանով, փիլով (ճաշ) գաֆրանով, քիւթում (դասփիշ) ձուկնը տակը դրած, Զխրթման գաֆրանով, դութնայ գաֆրանով, Քեաթան, պիլիթ (դօղալ) գաֆուանով, ալ հինշ ասամ, կանչուման Զառգալամին, Զառի բաջիին, Նագանի բաջիին, Գիւլխասին, Գիւլնազին, Սօնա բաջիին, ուսուման խմուման սարի թա՛ վէշերան սարքում մեր աղաբաջիքը, ու սկսուման աս գիւսէն անգիւմանից խօսալ, ապարնայ կնանիք ան, հոն խօսուման ու խօսում: Զամբաղ բաջին ասումա քի Զարաֆիլ բաջի, դա հինշ աղաղա, որ եզնան (փեսան) Աղապատում իլելով իլելով Զամախումն նշանան դնում աղջկան. բա հինշ անան Զամբաղ բաջի, Զամախումն իսկի կիլի քի, եզնան կեա հանոր տո՛ւնը, ու ինքը մտանիքը դնի հարսին մատը, թա որ դադէշ (աներձաղ) ունի, դադէշնա դնում մտանին. թա որ չէ՛, բաջանազն ա դնում:

Աթանցան անում որ շատ նշան հտան կտրում, է . . հէր մոռացալան Աղաբաբեից Աղաբանը՝, որ Բագուշումը իլելով իլելով, Զամախումը նշան էին դրել, Աղասի բէկի աղջկայ Նագխանի վրայ: Աթանց ան անում, որ վրդապետը հրամայ